

ЗЛОЩАСТНИЯТ ЧАНД

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

Докато Бирбал помагал на Акбар в решаването на държавните дела, той неусетно му въздействал. Това ставало в онези случаи, когато владетелят не бил склонен да постъпи мъдро, държавнически или просто вършел глупости. Така се случило с търговеца на игли Чанд. Всички приказвали колко злощастен е Чанд и как неволно носел нещастие и на останалите. Който и да видел лицето му сутринта, знаел, че през целия ден няма да има късмет.

Тези слухове достигнали и до Акбар. Той си помислил, че историите, които разказвали за клетия човек, са глупави и несправедливи. Изпратил да доведат Чанд, за да отсъди сам.

Чанд пристигнал рано сутринта. Акбар го посрещнал вежливо и започнал да беседва с него. Но тъкмо помолил Чанд да разкаже за себе си, вратата се разтворила и в стаята се втурнала една от прислужниците на императрицата.

— Господарю, простете ми, че ви прекъсвам! — казала тя с уплашен глас. — Но нейно величество неочаквано се разболя. Моля ви, елате веднага!

Акбар се извинил и побързал към покоите на жена си. Когато отишъл при нея и се навел над леглото ѝ, той се убедил, че тя наистина е много зле. Владетелят се разтревожил и веднага наредил да повикат дворцовия лекар, който пристигнал след броени минути и прегледал нейно величество.

— Господарю, няма нищо сериозно — заключил лекарят. — Аз ще ѝ предпиша едни хапчета и нейно величество много скоро ще се почувства по-добре. Не се тревожете!

Думите му поуспокоили Акбар, но той останал до леглото на жена си, докато не се убедил напълно, че няма нищо опасно. Когато решил, че може да си тръгне, било вече време за обяд. Междувременно Чанд продължавал да чака. В суматохата Акбар почти бил забравил за него. Но щом излязъл от покоите на императрицата, той си спомнил и решил да се върне при търговеца. По пътя обаче го срещнал един от слугите.

— Господарю — казал той, — вашият обяд ви чака. Страхувам се, че ако не отидете веднага, храната ще се развали.

— Добре, идвам! — съгласил се Акбар. Той решил да продължи разговора си с Чанд, след като се наобядва.

Когато обаче стигнал до трапезарията и седнал да обядва, той разбрал, че храната била вече студена и безвкусна.

— Какво означава това? — развикал се Акбар на слугата, който стоял до него. — Как се осмеляваш да ми носиш такава храна?! Махни я от очите ми! Готвачите веднага да приготвят нещо вкусно или всички ви ще накажа! — и напуснал сърдито трапезарията.

Решил да завърши разговора си с Чанд, докато му приготвяли нова храна. Но бил много гладен и това го правело невъздържан.

— Сигурно този Чанд е виновен! — казал си той. — Току-що бях започнал да говоря с него и императрицата се разболя. Сега обядът ми се развали. Трябва да е вярно това, което говорят хората. Чанд причинява само беди. Той е опасен за всички. Затова трябва да бъде вкаран в затвора, в единична килия. Само така няма да може да носи нещастия на останалите.

И разгневеният Акбар изпратил да извикат тъмничаря. Заповядал му веднага да отведе Чанд. Клетникът бил толкова изненадан и отчаян, когато след дългото чакане изведнъж се появил тъмничаря, че покорно тръгнал след него. За щастие по пътя си срещнал Бирбал.

— Велики, милостиви Бирбал! — провикнал се Чанд. — Моля те, спаси ме! Негово величество заповяда да ме хвърлят в затвора. Той каза, както много други, че моето лице му е донесло нещастие.

Бирбал се натъжил като чул това. Той повикал Чанд настрани и му пошепнал нещо на ухото. След това заповядал на тъмничаря да отведе Чанд отново при Акбар.

— Но не казвай на негово величество, че това са мои нареждания! — допълнил той.

През това време Акбар най-сетне бил привършил обяда си. Доволен от вкусната храна, владетелят се почувствал много по-добре. Всъщност настроението му било чудесно, независимо, че още изглеждал ядосан. Точно тогава тъмничарят въвел Чанд.

— Какво означава това? — извикал Акбар. — Как се осмеляваш да доведеш този човек при мен! Аз заповядах да бъде хвърлен в затвора.

— Господарю — отвърнал смирено тъмничарят. — Този човек покорно моли да ви види, преди да отиде в затвора. Не можах да му откажа последното желание на един осъден.

Разбира се, в този момент бедният Чанд бил паднал на колене пред императора. С притиснати до сърцето си ръце той умолявал Акбар за милост.

— Владетелю — казал той, когато Акбар му разрешил да говори, — вие ме наказвате, защото, както казвате, лицето ми ви е донесло неприятности. Но поставете се на мое място! На мен вашето лице също ми донесе нещастие. След като ви срещнах, сега отивам в затвора.

Акбар веднага разбрал, че е извършил нещо глупаво. Той започнал да се смее.

— Добри ми човече! — казал той на Чанд. — Това, което току-що каза, е много умно. Напълно съм съгласен с тебе и те освобождавам. Но си мисля, че мога да се досетя, кой те е посъветвал да постъпиш по този начин!

Щом разбрал, че е свободен, Чанд благодарил сърдечно на Акбар и веднага си тръгнал. Наскоро след това Акбар срещнал Бирбал, погледнал го весело и му казал:

— Бирбал, ти си много остроумен! И аз съм ти благодарен, че ме поправяш, когато понякога върша не съвсем мъдри неща...

Бирбал отвърнал с разбираща усмивка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.